

Mathéu, Coma-Alabert, Alegret, Martín-Royo, Armengol & Poyato —*Liebeslieder Waltzer* de Brahms

Palau Cambra

Dimecres, 16 de setembre
de 2020 – 21 h
Sala de Concerts

En col·laboració amb
el Lied Festival Victoria
de los Ángeles –
LIFE Victoria

Índex

Índex

Programa [3/14 →](#)

Textos

Johannes Brahms (1833-1897) [4/14 →](#)
Liebeslieder Walzer, op. 52

Johannes Brahms (1833-1897) [5/14 →](#)
Liebeslieder Walzer, op. 52

Comentari [6/14 →](#)

Biografies

G. Coma-Alabert, mezzosoprano [7/14 →](#)

Marta Mathéu, soprano [8/14 →](#)

David Alegret, tenor [9/14 →](#)

Joan Martín-Royo, baríton [10/14 →](#)

Jordi Armengol Puig, piano [11/14 →](#)

Francisco Poyato [12/14 →](#)

Proper Concert [13/14 →](#)

Programa

Marta Mathéu, soprano

Gemma Coma-Alabert, mezzosoprano

David Alegret, tenor

Joan Martín-Royo, baríton

Jordi Armengol, piano

Francisco Poyato, piano

Johannes Brahms

(1833-1897)

Liebeslieder Walzer, op. 52

1. Rede, Mädchen, allzu liebes
(Im Ländler-Tempo)
2. Am Gesteine rauscht die Flut
3. O die Frauen
4. Wie des Abends schöne Röte
5. Die grüne Hopfenranke
6. Ein kleiner, hübscher Vogel
(Grazioso)
7. Wohl schön bewandt
8. Wenn so lind dein Auge mir
9. Am Donaustrande
10. O wie sanft die Quelle
11. Nein, es ist nicht auszukommen
12. Schlosser auf, und mache
Schlösser
13. Vögelein durchrauscht die Luft
14. Sieh, wie ist die Welle klar
15. Nachtigall, sie singt so schön
16. Ein dunkeler Schacht ist Liebe
(Lebhaft)
17. Nicht wandle, mein Licht
(Mit Ausdruck)
18. Es bebet das Gesträuche (Lebhaft)

Valsos, op. 39

Neues Liebeslieder Walzer, op. 65

1. Verzicht, o Herz, auf Rettung
(Lebhaft, doch nicht schnell)
2. Finstere Schatten der Nacht
3. An jeder Hand die Finger
4. Ihr schwarzen Augen
5. Wahre, wahre deinen Sohn
6. Rosen steckt mir an die Mutter
7. Vom Gebirge Well auf Well
(Lebhaft)
8. Weiche Gräser im Revier (Ruhig)
9. Nagen am Herzen
10. Ich kose süß mit der und der
11. Alles, alles in den Wind (Lebhaft)
12. Schwarzer Wald, dein Schatten
ist so düster
13. Nein, Geliebter, setze dich
14. Flammenauge, dunkles
Haar (Lebhaft)
15. Zum Schluss: Nun, ihr Musen,
genug (Ruhig)

Durada aproximada del concert:

70 minuts, sense pausa

Comentari

Amor, desig i pena

“*Un mot resol aquest enigma: Viena.*” El crític Eduard Hanslick, astorat, reaccionava així al quadern de valsos que Johannes Brahms li havia dedicat; no esperava del seriós tarannà nord-alemany del compositor que cedís a les frívoles delícies del vals. És cert que quan el 1867 es van publicar els *Setze valsos, op. 39*, feia uns anys que el compositor passava temporades en aquella ciutat, però no hauríem de passar per alt que en feia dos que havia editat i publicat una col·lecció de *ländler* de Franz Schubert, el D. 790.

Les danses de Brahms, senzilles i de forma binària, s'acosten més a les de Schubert que a les de Johann Strauss II, tan en voga a l'època i admirades també pel compositor, i l'encant i la varietat de la col·lecció és innegable, amb peces brillants, elegants, melancòliques o juganeres. L'èxit d'aquesta col·lecció per a un piano i quatre mans va ser tan gran que el compositor va fer-ne un arranjament per a dues mans i un altre per a dues mans simplificat, i va arranjat-ne també alguns valsos per a dos pianos.

Finalment, el 1869, l'any que s'instal·lava definitivament a Viena, va publicar els *Liebeslieder Walzer, op. 52* (Cançons amoroses en forma de vals o, com sovint són coneguts, “Valsos amorosos”), una col·lecció de cançons per a quatre veus i piano a quatre mans. Apareixien uns mesos després que hagués publicat una altra col·lecció de *ländler* de Schubert, alguns dels quals, els que coneixem avui com a D. 814, eren també per a quatre mans. En aquest cas Brahms tenia, a més, una altra referència propera: els *Spanische Liebeslieder* de Robert Schumann. Com el seu amic, Brahms va recórrer a textos d'origen popular, en aquest cas extrets de *Polydora: ein weltpoetisches Liederbuch*. L'autor del recull era Georg Friedrich Daumer, els poemes del qual el compositor ja havia musicat en diverses ocasions. Aquestes poesies del món eren traduccions (sovint força lliures) o recreacions de versos amorosos amb orígens molt diversos.

L'essència dels poemes triats per Brahms es pot resumir en un dels versos de l'últim, “*Liebe, Lust und Leide*” (Amor, desig i pena), i la música respon al mateix esperit schubertià de l'opus 39; de fet, la partitura indica “Im Ländler-Tempo”. Els jocs amorosos protagonitzen les cançons refinades i espurnejants, totes a quatre veus excepte dues per a una veu, les de caràcter més íntim. Després d'una nova sèrie d'arranjaments que responien a l'èxit de vendes, Brahms encara va publicar els *Neue Liebeslieder Walzer, op. 65*, quinze peces més a partir del mateix recull de Daumer.

Conservant la formació inicial amb quatre cantants i dos pianistes, en aquesta col·lecció gairebé la meitat de les cançons són per a una sola veu, la majoria per a soprano. A més, el tarannà de les peces canvia lleugerament, i ara predominen el desengany i la cara més fosca de l'amor. A l'última cançó Brahms deixa de banda Daumer i els valsos; a manera d'epíleg, les paraules de Goethe ens recorden a ritme de *passacaglia* que les muses no poden guarir les ferides infligides per l'amor, però són les úniques que les poden alleujar.

Sílvia Pujalte Piñán, Divulgadora musical especialitzada en lied

Biografies

Gemma Coma-Alabert, mezzosoprano

Nascuda a Girona, va obtenir el primer premi al Conservatori Nacional de París, va prosseguir el perfeccionament a la Guildhall School of Music de Londres i després a l'Òpera Nacional de Lió.

El seu repertori inclou papers com Carmen, Ottavia (*Poppea*), Cherubino (*Le nozze di Figaro*), Dorabella (*Così fan tutte*), Rosina (*El barber de Sevilla*), Isaura (*Tancredi*), Zulma (*L'italiana in Algeri*), Cloe (*L'arbore de Diana*), Teresa (*La sonnambula*), Rossweisse (*Die Walküre*), Flora (*La traviata*), Nicklausse i Muse (*Contes d'Hoffmann*), Suzuki (*Madama Butterfly*), abadessa (Suor Angelica), Mrs. Herring (*Albert Herring*) i Selysette (*Ariane et Barbe-bleue*). I també la Novena Simfonia de Beethoven, *Szenen aus Goethes 'Faust'* de Schumann, El pessebre de Pau Casals, *L'Atlàntida* (Pirene) de Manuel de Falla i la *Simfonia núm. 8* de Mahler.

Ha cantat al Liceu, Palau de les Arts de València, ABAO, Ópera d'Oviedo, al cicle Òpera de Catalunya, Opéra National de Montpellier, Théâtre des Champs Élysées, Teatro Real de Madrid i a l'Aspen Opera Theater (EUA) com a Medea (*Il Giasone* de Cavalli) i amb cançons espanyoles Sharon Isbin (guitarrista). També ha debutat al 92 Street Y de Nova York...

Ha col·laborat amb l'Orquestra Nacional de Montpellier, Orquestra del Liceu i l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, amb els directors musicals I. Bolton, H. Bicket, F. Biondi, O. Dantone, P. González, L. Foster, J-C. Malgoire, A. Marcon, Z. Mehta, J. Pons, A. Ros Marbà, i els directors d'escena P. Brook, M. Gasparón, C. Guth, M. Leiser i P. Caurier, F. Negrín, L. Pelly, E. Sagi, Barrie Kosky...

Ha participat en l'enregistrament del DVD d'*Ariane et Barbe-bleue* (Opus Arte) del Liceu i el CD del Requiem de Bottesini amb la London Philharmonic (Naxos). També enregistrarà el poema simfònic *Dante* de Granados amb l'OBC (Naxos).

La seva agenda inclou *La traviata* de Verdi al Liceu, *Requiem* de Verdi i *El giravolt de maig* de Toldrà al Palau de la Música Catalana, entre d'altres.

Biografies

Marta Mathéu, soprano

Formada amb Ana Luisa Chova, Montserrat Caballé, Elena Obraztsova i Wolfram Rieger, ha cantat en alguns dels escenaris més destacats del món, incloent-hi el Palau de la Música Catalana, Teatro Real, Gran Teatre del Liceu, Philharmonie de París i Concertgebouw d'Amsterdam.

Dotada d'un rotund sentit de la musicalitat i un inqüestionable domini de l'instrument, aborda amb naturalitat i solvència els repertoris d'òpera, lied i oratori. Els últims anys està recollint com a elogis els fruits d'una sòlida carrera, com les interpretacions de Bach, sota direcció de Jordi Savall, per Europa (a la Philharmonie de París, entre altres sales). Al Concurs Tenor Viñas va ser guardonada per les interpretacions de Mozart, com també li són valorats rols de Puccini, Rossini i Wagner.

Com a intèrpret de música de casa nostra, ha estat premiada en el rol de Francina, protagonista de *Cançó d'amor i de guerra* de Rafael Martínez Valls, el primer enregistrament complet des del protagonitzat per Montserrat Caballé el 1964. A més, manté una constant activitat liederística amb pianistes com ara Albert Guinovart. En el camp simfònic i l'oratori, ha interpretat, entre moltes altres partitures, la Novena de Beethoven i la Segona de Mahler, sota la batuta de Gustavo Dudamel i Víctor Pablo Pérez. Al llarg de la seva carrera també ha actuat dirigida per Rinaldo Alessandrini, Antoni Ros Marbà, Neville Marriner i Fabio Biondi.

A més del Concurs Francesc Viñas, ha estat guardonada per Joventuts Musicals d'Espanya, i en els concursos internacionals Manuel Ausensi i Montserrat Caballé (premi del públic). L'any 2011, l'Ajuntament de Tarragona li va atorgar el Diploma al Mèrit Cultural per la seva trajectòria internacional i la tasca d'ambaixadora de la seva ciutat natal.

Ha enregistrat per a Alia Vox, Klassic, Brilliant, Naxos i Opus Arte i és professora de cant al Conservatori del Liceu des de l'any 2014.

Biografies

David Alegret, tenor

Nascut a Barcelona, va compaginar el Conservatori Superior de Música i els estudis de medicina. I posteriorment finalitzà els de cant a la Musik Akademie de Basilea amb Kurt Widmer.

Gran especialista rossinià i mozartià (*Così fan tutte*, *Don Giovanni*, *Entführung aus dem Serail*, *La Cenerentola*, *Il turco in Italia* –amb més d'un centenar de funcions com a Narciso–, *Il barbiere di Siviglia*...), i en rols de Donizetti, Monteverdi, Händel, Beethoven (*Fidelio*) i Leoncavallo (*Pagliacci*), també s'interessa pel repertori contemporani: *Les bienveillantes* d'Hèctor Parra o *L'enigma di Lea* de Benet Casablancas. En oratori ha interpretat des de Monteverdi fins a la música actual, a més de Bach, Händel, Mozart, Haydn, Beethoven i Rossini. És igualment reconegut en el lied alemany i la cançó catalana (*Toldrà*, *Morera*, *Lamote de Grignon*...).

L'han dirigit, entre d'altres, Biondi, Bolton, Heras-Casado, López Cobos, Luisi, Minkowski, Muti, Pons, Savall, Weigle... i com a directors d'escena: Bieito, Brook, Carsen, Cavani, Espert, Loy, Michieletto, Sagi i Vick, tot actuant a sales i festivals destacats del continent.

Els seus recents i futurs compromisos inclouen *Il turco in Italia* (Teatro Campoamor d'Oviedo) o *La Cenerentola* (Palau de la Música Catalana, amb C. Bartoli i Les Musiciens du Prince, i al Teatre Massimo de Catània), *Novena* de Beethoven amb l'Orchestra de l'Alvèrnia, concerts i recitals a diversos festivals i auditoris arreu de Catalunya i Espanya (Peralada, Palau de la Música Catalana, Teatro de la Zarzuela...).

Ha enregistrat, entre d'altres, *El giravolt de maig* de Toldrà amb A. Ros Marba i l'OBC (Harmonia Mundi), *La Clementina* de Boccherini amb P. Heras (Musica Antigua Aranjuez) i *Lo frate 'nnamorato* de Pergolesi amb Europa Galante i F. Biondi (Unitel Classica). El seu darrer disc, *Impressions de natura*, ha rebut crítiques excel·lents. Defensor de l'art com a element d'inclusió social, ha col·laborat amb el Liceu per a dur l'òpera a les presons.

Biografies

Joan Martín-Royo, baríton

Nascut a Barcelona, és llicenciat en història de l'art per la Universitat de Barcelona. Estudià composició-instrumentació, piano, violí i fagot al Conservatori Superior del Liceu. Fou alumne de cant de Mercè Puntí i Carlos Chausson i amplià estudis amb Didier Laclau-Barrère.

Fou guardonat amb el tercer premi masculí, el Premi Mozart i el Premi Plácido Domingo al Concurs Francesc Viñas (2003) i distingit com a Preisträger del Mozarteum de Salzburg (2002).

Ha actuat a Barcelona (Liceu, Palau de la Música, L'Auditori), París (Teatre dels Champs Élysées, Théâtre du Châtelet i església de la Madeleine), Madrid (Teatro Real, Teatro de la Zarzuela, Teatro Monumental i Auditorio Nacional de Música), València (Palau de les Arts i Palau de la Música), Berlín (Komische Oper), Mònaco (Òpera de Montecarlo), Parma (Teatro Regio), Oviedo (Teatro Campoamor i Auditorio Príncipe Felipe), Gènova (Teatro Carlo Felice), Santiago de Xile (Teatro Municipal-Ópera Nacional de Chile), Tolosa de Llenguadoc (Théâtre du Capitole i Halle-aux-Grains), Amsterdam (Concertgebouw), Brussel·les (La Monnaie i Palais Bozar), Washington (Kennedy Center), Salzburg (Grosser Saal del Mozarteum), Sevilla (Teatro de la Maestranza i Teatro Lope de Vega) i Londres (Leighton House Museum). També ha actuat a Glyndebourne, Òpera de Roma i al Festival de Peralada.

S'ha presentat fent duo amb alguns dels més celebrats pianistes de món del lied: Dalton Baldwin, Roger Vignoles, Helmut Deutsch, Norman Shetler i Pierre Réach, entre d'altres.

Recentment ha actuat a Austràlia (Perth Festival i Adelaide Festival), Nova Zelanda (Auckland Arts Festival), Òpera de Roma i Teatro Real de Madrid interpretant el rol de Papageno en la celebrada producció de Barrie Kosky de La flauta màgica.

Biografies

Jordi Armengol Puig, piano

Nascut a Prats de Lluçanès (Barcelona), inicià els estudis de piano a l'Escolania de Montserrat, juntament amb violí i orgue, sota el mestratge del pare I. Segarra. Continuà els estudis de piano amb A. Attenelle i de música de cambra amb J. Mora. El 1996 es graduà al Conservatori Professional de Música de Tarragona amb premi d'honor. Posteriorment es traslladà a Freiburg amb V. Berzon.

Com a acompanyant ha participat al Festival Grec i Maig Coral, cicles Cambra Coral i Concerts de Tarda al Palau, així com a L'Auditori i al Liceu. També ha actuat als auditoris J. Carreras de Vilaseca, E. Granados de Lleida, i a Manresa i Tarragona, entre altres ciutats. Ha participat al XX Ciclo Música y Teatro a El Escorial, XXI Cicle de Música Clàssica de Peníscola i Cicle de Concerts dels Jardins de Can March (Mallorca), a més de França, Estònia i Guatemala. Igualment, ha col·laborat a classes de flauta de M. Martínez i de cant amb M. Dayme, R. Smith, D. Aldea, E. Copons i A. L. Chova, entre d'altres. I com a repertorista a l'ESMUC i com a professor de piano i música de cambra a l'Escola de Música de Barcelona.

Ha col·laborat amb els directors de cor J. Casas, J. Vila i Casañas, M. Barrera, J. Duijck, F. Marina, G. Sierra, D. Mestre, S. Halsey i J. Vila i Jover. I en assaigs dels directors S. Brotons, E. Colomer, A. Ros Marbà, M. Valdivieso, J. Pons, J. López Cobos, V. Pablo, N. Marriner, H. Rilling, D. Barenboim i J-Ch. Spinosi, entre d'altres.

Quant a composició, ha publicat a l'editorial Boileau, i ha gravat un CD de l'obra coral i pianística de Cristòfor Taltabull amb el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana.

En música de cambra participa en diverses formacions i habitualment ofereix recitals amb la soprano E. Copons i amb el baríton J-R. Olivé a L'Auditori, la Pedrera, Schubertiada a Vilabertran i al prestigiós cicle Echo Rising Stars.

Actualment és el pianista del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana que dirigeix X. Puig.

Biografies

Francisco Poyato

Va cursar els estudis superiors de piano, direcció d'orquestra i composició a Barcelona i Badalona. Posteriorment es va traslladar a Salzburg i es va especialitzar en lied amb Hartmut Höll i Mitsuko Shirai a la Universität Mozarteum, i ha treballat també el pianoforte i la interpretació històrica amb Anthony Spiri. Ha assistit a masterclasses amb Dietrich Fischer-Dieskau, Edith Mathis, Thomas Hampson, Dimitri Bashkirev o Menahem Pressler.

Ha ofert concerts amb cantants com Mitsuko Shirai, Ruth Ziesak, Núria Rial, Judit van Wanroij, Elena Copons, Xavier Sabata, Assumpta Mateu, Olatz Saitua, Claron McFadden, etc. En l'àmbit pedagògic, del 1994 al 2001 va treballar com a pianista repertorista a la Universität Mozarteum de Salzburg. Des del 2001 és professor de lied a l'ESMUC i ha impulsat l'únic màster existent a l'Estat espanyol en aquest terreny: el Màster de Lied Victoria de los Ángeles. Ha impartit classes a l'Universität Hans Eisler de Berlín i a la Musikhochschule de Karlsruhe, on va treballar com a professor de lied el 2014.

És responsable, juntament amb Assumpta Mateu i Lluís Vilamajó, de la primera gravació de la integral de les cançons d'Eduard Toldrà, per a Columna Música, i amb Xavier Sabata de la primera gravació de *Die Winterreise* de Schubert amb veu de contratenor, per a Berlin Classics. És el pianista i director artístic del Kallias Ensemble, grup de nova creació que uneix el talent jove i el repertori de lied i cambra vocal poc habitual.

Ha enregistrat per a Catalunya Ràdio, Radio 2, la WDR alemanya i Radio Zagreb, així com Columna Música i Berlin Classics.

Textos (1)

Johannes Brahms

(1833-1897)

Liebeslieder Walzer, op. 52

1. Rede, Mädchen, allzu liebes,
das mir in die Brust, die kühle,
hat geschleudert mit dem Blicke
diese wilden Glutgefühle!

*1. Digue'm, noia, estimada,
tu que amb la teva mirada
has llançat al meu cor fred
aquests sentiments salvatges i ardents!*

Willst du nicht dein Herz erweichen,
willst du, eine Überfromme,
rasten ohne traute Wonne,
oder willst du, daß ich komme?

*¿No vols pas el teu cor ablanir,
vols tu, pietosa,
viure sense delícies íntimes,
o vols que jo vingui?*

Rasten ohne traute Wonne,
nicht so bitter will ich büßen.
Komme nur, du schwarzes Auge.
Komme, wenn die Sterne grüßen.

*Viure sense delícies íntimes,
no vull tan amarg patiment.
Sí, vine, noi dels ulls negres,
vine quan surtin les estrelles.*

2. Am Gesteine rauscht die Flut,
heftig angetrieben:
wer da nicht zu seufzen weiß,
lernt es unterm Lieben.

*2. Contra les roques la marea
ímpetuosament s'estavella:
qui no sàpiga què és sospirar,
amb l'amor ho aprendrà.*

3. O die Frauen, o die Frauen,
wie sie Wonne tauen!
Wäre lang ein Mönch geworden,
wären nicht die Frauen!

*3. Oh, les dones, les dones,
com ens delecten!
De fa temps seria monjo,
si per les dones no fos!*

4. Wie des Abends schöne Röte
möcht' ich arme Dirne glühn,
Einem, Einem zu gefallen,
sonder Ende Wonne sprühn.

*4. Com la bellesa del roig capvespre
voldria jo, pobra donzella, brillar,
i a un, tan sols a un, agradar,
plaers infinits espurnejar.*

5. Die grüne Hopfenranke,
sie schlängelt auf der Erde hin.
Die junge, schöne Dirne,
so traurig ist ihr Sinn!

*5. El circell de llúpol verd
serpenteja sobre la terra.
La bonica jove donzella,
que trist és el seu esperit!*

Du höre, grüne Ranke!
Was hebst du dich nicht himmelwärts?
Du höre, schöne Dirne!
Was ist so schwer dein Herz?

*Escolta, verd circell!
Per què no t'eleves cap al cel?
Escolta, bonica donzella!
Per què el teu cor és tan dur?*

Wie höbe sich die Ranke,
der keine Stütze Kraft verleiht?
Wie wäre die Dirne fröhlich,
wenn ihr das Liebste weit?

*Com podria el circell alçar-se,
si cap suport el sosté?
Com podria la donzella alegrar-se,
si el seu estimat és lluny?*

6. Ein kleiner,
hübscher Vogel nahm den Flug
zum Garten hin, da gab es Obst genug.
Wenn ich ein hübscher, kleiner Vogel wär,
ich säumte nicht, ich täte so wieder.

*6. Un preciós ocellet
alçà el vol cap al jardí,
on la fruita abundava.
Si jo fos un preciós ocellet,
no dubtaria, el mateix faria.*

Leimruten-Arglist lauert
an dem Ort;
der arme Vogel konnte nicht mehr fort.
Wenn ich ein hübscher,
kleiner Vogel wär,
ich säumte doch, ich täte nicht wieder.

*Branques envescades amb malícia
l'esperaven allà;
el pobre ocell no va poder escapar.
Si jo fos un preciós
ocellet,
sí que dubtaria, el mateix no faria.*

Der Vogel kam in eine schöne Hand,
da tat es ihm, dem Glücklichen, nicht and.
Wenn ich ein hübscher, kleiner Vogel wär,
ich säumte nicht, ich täte doch wieder.

*L'ocell es va posar en una bonica mà,
que, sortós ell, no el va danyar.
Si jo fos un preciós ocellet,
no dubtaria, el mateix faria.*

7. Wohl schön bewandt war es vorehe
mit meinem Leben, mit meiner Liebe;
durch eine Wand, ja, durch zehn Wände
erkannte mich des Freundes Sehe;
doch jetzo, wehe, wenn ich dem Kalten
auch noch so dicht vorm Auge stehe,
es merkt's sein Auge, sein Herze nicht.

*7. Quin temps més feliç abans,
amb la meva vida, amb el meu amor;
a través d'una paret, si, fins i tot de deu
em reconeixia la mirada de l'amic meu;
però ara, ai, si estic amb aquest noi fred,
no importa si soc davant dels seus ulls,
ells no em veuen, el seu cor tampoc.*

8. Wenn so lind dein Auge mir
und so lieblich schauet
jede letze Trübe flieht,
welche mich umgrauet.

*8. Quan els teus dolços ulls
tan amorosament em miren
fins les darreres ombres que m'espanten
desapareixen.*

Dieser Liebe schöne Glut,
laß sie nicht verstieben!
Nimmer wird, wie ich, so treu
dich ein Andrer lieben.

*Bella flama d'aquest amor,
no la deixis extingir!
Mai tan fidelment com jo
cap altre t'estimarà.*

9. Am Donaustrande, da steht ein Haus,
da schaut ein rosiges Mädchen aus.
Das Mädchen, es ist wohl gut gehegt,
zehn eiserne Riegel sind vor die Türe
gelegt.
Zehn eiserne Riegel das ist ein Spaß;
die spreng ich, als wären sie nur von Glas.

*9. A la riba del Danubi hi ha una casa,
on viu una noia de pell rosada.
La noia està ben guardada,
deu baldes de ferro li tenen la porta barrada.
Deu baldes de ferro, quina ximpleria;
com si de vidre fossin, les dinamitaria.*

10. O wie sanft die Quelle sich
durch die Wiese windet;
O wie schön, wenn Liebe sich
zu der Liebe findet!

*10. Oh, que tranquil·lament, el rierol,
a través dels prats serpenteja;
oh, que n'és de bonic
quan l'amor, l'amor troba!*

11. Nein, es ist nicht auszukommen
mit den Leuten;
Alles wissen sie so giftig auszudeuten.
Bin ich heiter,
hegen soll ich lose Triebe;
bin ich still,
so heißts, ich wäre Irr aus Liebe.

*11. No, no és possible entendre's
amb la gent;
tot ho interpreten maliciosament.
Si estic animat,
és que tinc instints frívols;
si estic tranquil,
és que estic boig d'amor.*

12. Schlosser auf, und mache Schlösser,
Schlösser ohne Zahl!
Denn die bösen Mäuler will ich
schließen allzumal.

*12. Vinga, manyà, fes panys,
panys sense parar!
Amb ells, les males llengües,
d'una vegada per totes, faré callar.*

13. Vögelein durchrauscht die Luft,
sucht nach einem Aste;
und das Herz, ein Herz, ein Herz begehrt's,
wo es selig raste.

*13. L'ocellet a través de l'aire vola,
una branca vol trobar;
i el cor, un altre cor desitja, on, feliç, poder-se
aturar.*

14. Sieh, wie ist die Welle klar,
blickt der Mond hernieder!
Die du meine Liebe bist,
liebe du mich wieder!

*14. Guaita que clara que és l'onada,
quan la lluna l'esguarda!
Tu, que ets el meu amor,
torna'm a estimar!*

15. Nachtigall, sie singt so schön,
wenn die Sterne funkeln.
Liebe mich, geliebtes Herz,
küsse mich im Dunkeln!

*15. El rossinyol canta tan bé,
si les estrelles centellegen.
Estima'm, amat cor,
besa'm quan sigui fosc!*

16. Ein dunkeler Schacht ist Liebe,
ein gar zu gefährlicher Bronnen;
da fiel ich hinein, ich Armer,
kann weder hören noch sehn,
nur denken an meine Wonnen,
nur stöhnen in meinen Wehn

*16. Un pou fosc és l'amor,
i també molt perillós;
jo hi vaig caure, pobre de mi,
no hi puc veure ni sentir,
només els meus delits recordar,
tan sols pels meus dolors plorar.*

17. Nicht wandle, mein Licht, dort außen
im Flurbereich!
Die Füße würden dir, die zarten,
zu naß, zu weich.
All überströmt sind dort die Wege,
die Stege dir;
so überreichlich tränkte dorten
das Auge mir.

*17. No deambulis, llum meva, allà fora
pels camps!
Els teus delicats peus quedarien
massa humits, massa amarat.
Allà tots els senders estan inundats,
tots els teus camins;
així d'abundants
eren les llàgrimes dels meus ulls.*

18. Es bebet das Gesträuche;
gestreift hat es im Fluge ein Vögelein.
In gleicher Art erbebet
die Seele mir,
Erschüttert von Liebe, Lust und Leide,
gedenkt sie dein.

*18. Tremolen els arbusts;
els ha fet moure el vol d'un ocellet.
De la mateixa manera s'estremeix
la meva ànima,
agitada per l'amor, el desig i la pena,
quan en tu pensa.*

Textos (2)

Johannes Brahms
Neue Liebeslieder Walzer, op. 65
Textos de Georg Friedrich Daumer (1800-1875),
excepte la darrera peça,
que és de Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832)

No. 1
Verzicht, o Herz, auf Rettung,
dich wagend in der Liebe Meer!
Denn tausend Nachen schwimmen
zertrümmert am Gestad umher!

Núm. 1
*Renuncia, oh cor, a la salvació,
si mai t'aventures en el mar de l'amor!
Car mil naus malmeses
suren a les seves costes!*

No. 2
Finstere Schatten der Nacht,
Wogen- und Wirbelgefahr!
Sind wohl, die da gelind
rasten auf sicherem Lande,
euch zu begreifen im Stande?
Das ist der nur allein,
welcher auf wilder See
stürmischer Öde treibt,
Meilen entfernt vom Strande.

Núm. 2
*Fosques ombres de la nit,
perill d'onades i remolins!
¿Els que plàcidament resten
a la terra ferma,
són prou capaços de comprendre-us?
Només ho fa aquell que,
al mar salvatge, va a la deriva
en un desoladora tempesta,
a milles lluny de la costa.*

No. 3
An jeder Hand die Finger
hatt' ich bedeckt mit Ringen,
die mir geschenkt mein Bruder
in seinem Liebessinn.
Und einen nach dem andern
gab ich dem schönen,
aber unwürdigen Jüngling hin.

Núm. 3
*Als dits de cada mà,
hi tenia anells
que el meu germà m'havia regalat
com a senyal del seu afecte.
I jo, l'un darrere l'altre,
els he donats a aquell formós,
però indigne jovencell.*

No. 4
Ihr schwarzen Augen,
ihr dürft nur winken;
Paläste fallen und Städte sinken.
Wie sollte steh'n in solchem Strauß
mein Herz, von Karten das schwache
Haus?

Núm. 4
*Vosaltres, ulls negres,
només heu de parpellejar
i es desplomen els palaus i les ciutats
s'enfonsen.
Com pot resistir aital atac el meu cor
en el seu feble castell de cartes?*

No. 5
Wahre, wahre deinen Sohn,
Nachbarin, vor Wehe,
weil ich ihn mit schwarzem Aug'
zu bezaubern gehe.
O wie brennt das Auge mir,
das zu Zünden fordert!
Flammet ihm die Seele nicht —
deine Hütte lodert.

Núm. 5
*Protegeix, protegeix el teu fill
del dolor, veïna,
perquè amb els meus ulls negres
li faré un encanteri.
Oh, com em cremen els ulls
que volen encendre'!
Si la seva ànima no s'aflama —
es cremarà la teva cabana.*

No. 6
Rosen steckt mir an die Mutter,
weil ich gar so trübe bin.
Sie hat recht, die Rose sinket,
so wie ich, entblättert hin.

Núm. 6
*La mare m'ha posat una rosa
perquè estic tan trista.
Ella té raó, la rosa decau,
com jo, i perd els pètals.*

No. 7
Vom Gebirge Well auf Well
kommen Regengüsse,
und ich gäbe dir so gern
hunderttausend Küsse.

Núm. 7
*De les muntanyes, en onades,
cauen xàfecs de pluja,
i jo molt de gust et faria
cent mil petons.*

No. 8
Weiche Gräser im Revier,
schöne, stille Plätzchen!
O, wie lind ruht es hier
sich mit einem Schätzchen!

Núm. 8
*Herba mollenca a la contrada,
llogarets bonics, tranquils!
Oh, que dolç és reposar aquí
amb el meu petit tresor!*

No. 9
Nagen am Herzen fühl
ich ein Gift mir.
Kann sich ein Mädchen,
ohne zu fröhnen zärtlichem Hang,
fassen ein ganzes wonneberaubtes Leben
entlang?

Núm. 9
*Sento un verí
que em rosega el cor.
¿Podria mai una donzella,
sense donar-se a tendres inclinances,
menar tota una vida
privada de goig?*

No. 10
Ich kose süß mit der und der
und werde still und kranke,
denn ewig, ewig kehrt zu dir,
o Nonna, mein Gedanke!

Núm. 10
*Faig dolces manyagues a una i altra
i esdevinc silenciós i sofrent,
car sempre, sempre retorna envers teu,
oh Nonna, el meu pensament!*

No. 11
Alles, alles in den Wind
sagst du mir, du Schmeichler!
Alle samt verloren sind
deine Müh'n, du Heuchler!
Einem andern Fang' zu lieb
stelle deine Falle!
Denn du bist ein loser Dieb,
denn du buhlst um alle!

Núm. 11
*Tot, tot perdut en el vent
el que em digueres, tu llagoter!
Perduts tots els teus afanys,
tu hipòcrita!
Per capturar un altre amor,
posa el teu parany!
Car ets un lladre desfermat
que galanteiges amb totes!*

No. 12
Schwarzer Wald,
dein Schatten ist so düster!
Armes Herz,
dein Leiden ist so drückend!
Was dir einzig wert,
es steht vor Augen;
ewig untersagt ist Huldvereinung.

Núm. 12
*Negra forest,
la teva ombra és tan fosca!
Pobre cor,
la teva pena és tan feixuga!
L'únic que compta per a tu
és davant els teus ulls;
però la gràcia d'un vincle t'és prohibida per
sempre.*

No. 13
Nein, Geliebter, setze dich
mir so nahe nicht!
Starre nicht so brünstiglich
mir ins Angesicht!
Wie es auch im Busen brennt,
dämpfe deinen Trieb,
daß es nicht die Welt erkennt,
wie wir uns so lieb.

Núm. 13
*No, estimat, no seguis
tan a prop meu!
No em miris a la cara
tan ardorosament!
Per més que el teu pit bleixi,
apaivaga el teu impuls,
perquè el món no pugui veure
com ens estimem.*

No. 14
Flammenauge, dunkles Haar,
Knabe wonnig und verwogen,
Kummer ist durch dich hinein
in mein armes Herz gezogen!
Kann in Eis der Sonne Brand,
sich in Nacht der Tag verkehren?
Kann die heisse Menschenbrust
atmen ohne Glutbegehren?
Ist die Flur so voller Licht,
daß die Blum' im Dunkel stehe?
Ist die Welt so voller Lust,
daß das Herz in Qual vergehe?

Núm. 14
*Ulls flamejants, cabells foscos,
jovencell encisador i audaç,
per tu, l'aflicció
ha entrat al meu pobre cor!
¿Podria la cremor del sol esdevenir gel,
o el dia tornar-se nit?
¿Podria l'ardent pit d'un home
respirar sense roent desig?
¿És el camp tan ple de llum
perquè les flors es drecin en la foscuria?
¿El món és tan ple de voluptat
perquè el cor es mori de turments?*

No. 15 Zum Schluß
Nun, ihr Musen, genug!
Vergebens strebt ihr zu schildern,
wie sich Jammer und Glück
wechseln in liebender Brust.
Heilen könnet die Wunden
ihr nicht, die Amor geschlagen,
aber Linderung kommt einzig,
ihr Guten, von euch.

Núm. 15 Final
*Au, muses, ja n'hi ha prou!
Endebades tracteu de descriure
com la desolació i la felicitat
s'alternen en un cor enamorat.
No podeu guarir les ferides
que l'Amor ha causat,
però el conhort ve solament
de vosaltres, oh benèvoles.*

Textos (2)

13/14

Contracoberta

Proper concert

Palau Cambra –

Concert Extraordinari

The New Catalan Ensemble

Bestiari de Josep Carner

Dimecres, 28.10.20 - 20 h

Petit Palau

Preus: 15 euros

Textos (2)

13/14

Contracoberta

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE
ASISTENCIA TÉCNICA AL MÚSICO

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Dipòsit legal: B6581 - 2020

Proper concert